

Stirren betragtede hun den fremmede Mand, mens hun med mimrende Mund blev ved at mumle:

„Jeg er syvoghalvfirs til Poske. Jeg er syvoghalvfirs til Poske.“

For Emanuel gik der pludselig et Lys op. Han huskede, at han i sin Tid paa Sandinge Højskole havde hørt Tale om en Kone her fra Egnen, „sorte Trine“ kaldet, der var Befolkningens Skræk, og hvis hadske og trodsige Sind hverken venlige Tilnærmelser eller gode Gaver havde formaaet at formilde. Han erindrede nu ogsaa dunkelt at have hørt Noget om, at hendes Mand en Gang var bleven slaaet til Krøbling ved et Jordskred under Arbejdet paa den nye Jærnbane, — og han tvivlede derfor ikke om, at det var denne Kone, overfor hvem et mærkeligt Tilfælde her havde stillet ham.

Efter nogle Øjeblikkes Tavshed sagde han, atter mildt og fredeligt:

„Hvorfor ser du ikke glad ud? . . . Jeg stod just og tænkte paa, hvor lykkelig og taknemmelig du dog maatte være . . . du, som jo hører til de Udvalgte Flok, hvem Gud har benaadet med Daabstegnet paa sin Kærlighed. For — jeg ser det — du er haabløst fattig. Du har vel akkurat det Straa, hvortil du kan hælde dit Hoved. Du er